

Slava miresei

Cartea Apocalipsa se încheie cu viziunea cetății sfinte, a noului Ierusalim. În Scriptură această cetate este numită »cetatea sfântă, Ierusalimul«, ca simbol al Bisericii în timpul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 21,10), dar în starea veșnică este numită »cetatea sfântă, noul Ierusalim« (Apocalipsa 21,2).

Ca să cunoaștem înțelesul ei trebuie să ne eliberăm de un gând, care ne este dictat de sentimente, și anume, că cetatea sfântă ar fi o descriere literală a patriei veșnice a credincioșilor. Într-o carte, în care toate celelalte viziuni au caracter simbolic, este improbabil ca în această viziune simbolul să facă loc deodată descrierilor literale. Despre cetate se spune categoric că ea este »mireasa, soția Mielului«. Prin aceasta devine clar, că cetatea simbolizează Biserica (Adunarea) în slavă. Însă din multe detalii putem deduce că nu este vorba numai de un simbol al sfinților, ci mai degrabă de o descriere simbolică atât a Bisericii slăvite cât și a patriei veșnice.

Cu toate că tot ce caracterizează această cetate cu certitudine va rămâne în veșnicie, totuși aici este vorba de o viziune a Bisericii în legătură cu pământul în timpul Împărăției de o mie de ani. Amintirea națiunilor, a împăraților pământului și necesitatea vindecării sunt dovezi că cetatea stă ca imagine a Bisericii ca centrală de guvernare cerească a lumii viitoare.

Vom face bine, înainte de a încerca o interpretare a acestei viziuni să ne amintim că apostolul Pavel și Ioan prezintă diferit adevărul despre Biserică. Pavel ne conduce prin învățăturile sale totdeauna în cer, în timp ce Ioan aduce lucrurile cerești pe pământ. De aceea Pavel în slujba sa vede Biserica înaintea lui Dumnezeu în cer, și când el vorbește despre mireasă el merge numai până la prezentarea ei înaintea lui Hristos în slavă.

Ioan ne conduce un pas mai departe și ne relatează nu numai despre nunta Mielului, când Biserica va fi prezentată lui Hristos, spre cea mai profundă satisfacere și bucurie a Sa, ci și despre slava miresei, când ea va fi prezentată lumii spre glorificarea lui Hristos. După ce Hristos a fost pe deplin satisfăcut la nunta Mielului cu Biserica Sa, El va fi glorificat în Biserică înaintea lumii. Numai ceea ce mulțumește pe Hristos poate și să-L glorifice. Deci cetatea cerească reprezintă Biserica nu în legătura ei cea mai intimă cu Hristos ca mireasă a Sa, ci în slava ei, în care ea apare înaintea lumii, ca punct central al binecuvântării și al guvernării spre glorificarea lui Hristos.

Mai putem adăuga, că deși Ioan arată Biserica coborând din cer, el nu o vede pe pământ. În legătură cu pământul ea apare ca o mărturie pentru Dumnezeu, spre glorificarea lui Hristos și spre binecuvântarea națiunilor, care vor umbla în lumina ei, dar nu se spune că Biserica va fi pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani.

La citirea acestei descrieri a Bisericii în slavă ne vedem obligați să constatăm diferența bătătoare la ochi față de Biserica în timpul mersului ei prin lumea aceasta, așa cum ne este ea prezentată în capitolele 2 și 3. În scrisorile deschise adresate celor șapte adunări la începutul cărții Apocalipsa vedem decăderea Bisericii aflate sub responsabilitatea omului. În cetatea sfântă la sfârșitul cărții Apocalipsa găsim slava Bisericii potrivit planurilor lui Dumnezeu.

Este remarcabil că decăderea Bisericii în responsabilitatea ei a început în Efes, unde lucrarea apostolului Pavel a atins punctul culminant, prin aceea că acolo el a prezentat cele mai sublime adevăruri ale creștinismului. Pentru aceasta apostolul a avut două scopuri mari înaintea ochilor:

1. să lege inimile sfinților cu Hristos aflat în glorie, căci el poate spune: »V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată«. (2 Corinteni 11,2).
2. pentru ca sfinții pe pământ să fie o mărturie credincioasă pentru Hristos, »fără vină și curați«, »copii ai lui Dumnezeu neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții ...« (Filipeni 2,15.16).

Deci apostolul s-a ostenit ca sfinții să fie marcați de »dragoste« și »lumină«, de dragoste pentru Hristos și lumină înaintea lumii. Cuvintele dragoste și lumină caracterizează scrisoarea sa către Efeseni. Era dorința lui ca noi să fim înrădăcinați și întemeiați în dragoste și să cunoaștem dragostea

lui Hristos care întrece orice cunoștință. Apoi el spune că noi suntem lumină în Domnul, și ne îndeamnă să umblăm ca și copiii ai luminii.

Din prima scrisoare deschisă adresată celor șapte Adunări în cartea Apocalipsa 2 aflăm cât de total a eșuat adunarea din Efes în a se ține strâns de dragostea lui Hristos și să fie o lumină înaintea lumii. Domnul a trebuit să spună Efesului: »Ți-ai părăsit dragostea dintâi«, și îi face cunoscut că El îi va lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu se pocăiește. Dacă s-a pierdut dragostea dintâi pentru Hristos, atunci va înceta și lumina înaintea lumii. Găsim deci aici începutul ruinei, în care a căzut Biserica: sentimentele nupțiale pentru Hristos s-au pierdut, și din aceasta a urmat pierderea luminii înaintea lumii.

Dacă recunoaștem această decădere, vedem totodată harul care ne oferă viziunea cetății, așa că noi suntem încurajați să privim peste decăderea Bisericii și s-o vedem prezentată înaintea lui Hristos în plinătatea dragostei la nunta Mielului, și puțin mai târziu: să vedem Biserica ca cetate sfântă strălucind în lumina Mielului și națiunile umblând în lumina ei. Atunci va fi în sfârșit »dragostea« și »lumina« realizate desăvârșit în Biserică, perfecționate în slavă potrivit cu planurile lui Dumnezeu.

În afară de aceasta să ne amintim că această viziune ne este prezentată nu numai spre îmbărbătarea noastră, și nici nu numai ca să preocupe gândurile noastre cu lucruri deosebit de binecuvântate, ci și pentru ca prin aceasta lumina cu privire la ceea ce va fi în viitor să cadă pe drumul nostru actual. În cetate vedem desăvârșit prezentat ceea ce Dumnezeu voia să vadă prezentat moral în Biserică, în timp ce ea merge prin această lume.

Îngerul și muntele (Apocalipsa 21,9-10)

»Apoi unul dintre cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte nenorociri, a venit și a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, soția Mielului”. Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu.«

Nu fără motiv amintește Duhul lui Dumnezeu în mod deosebit, că era unul din îngerii »care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte nenorociri«, cel care era destinat să arate lui Ioan slava miresei, a soției Mielului, în simbolul unei cetăți. Dacă mergem înapoi la Apocalipsa 17,1, vedem că de asemenea era unul din cei șapte îngeri care a arătat lui Ioan judecata curvei celei mari în simbolul Babilonului. Dumnezeu ne îndreaptă astfel atenția spre contrastul dintre Babilonul cel mare, și Ierusalim, cetatea sfântă. Într-o cetate totul vorbește despre om și nimic despre Hristos; în cealaltă totul vorbește despre Hristos.

Este un gând serios, că fiecare din creștinătate ori este activ pentru marea cetate Babilon, care va fi judecată de Hristos, ori pentru Ierusalimul sfânt, cetatea care va prezenta gloria lui Hristos. De asemenea nu este greu să se constate pentru care cetate suntem noi activi: ne preocupăm noi cu Hristos sau ne preocupăm cu omul? Dacă omul este ținta noastră, ori noi ori alții, dacă ne ostenim să îmbunătățim omul, să-l facem mare, să-l înălțăm sau să-i plăcem, atunci contribuim la zidirea Babilonului cel mare. Dacă Hristos este ținta noastră atunci lucrăm în interesul Ierusalimului cel nou.

Cu regret marea mulțime a creștinătății lucrează evident și în mod explicit să îmbunătățească omul și să-l facă mare, pentru ca, așa cum se spune, să clădească o lume mai bună și mai prietenoasă, și în felul acesta ridică un sistem uriaș fără Dumnezeu și fără Hristos, pe care Dumnezeu îl numește Babilon. Ar trebui desigur să ne gândim și cât de perfidă este carnea, căci deși prin har noi putem fi cetățeni ai noului Ierusalim, în practică putem fi implicați în interesele Babilonului și să le slujim, prin aceea că preluăm metodele și scopurile lumii religioase.

În afară de aceasta și locurile diferite, din care cetățile sunt privite, au să ne spună ceva. Faptul că Babilonul este privit din lume, în contrast cu cetatea sfântă Ierusalim, care este privită de pe un munte înalt, arată că pentru cunoașterea răului nu este necesare o înălțime morală mare. Omul lumii acesteia, cu toate că nu se ridică nici pe departe la aprecierea răului, așa cum o face Dumnezeu, poate merge

foarte departe în cunoașterea și condamnarea stricăciunii din interiorul creștinătății, așa cum ne arată istoria. Însă înțelegerea binecuvântărilor Ierusalimului sfânt depășește total capacitatea minții naturale.

Chiar și pentru un sfânt al lui Dumnezeu este necesară o anumită superioritate morală a sufletului și despărțire de lume, așa cum este prezentat simbolic prin muntele mare și înalt. S-ar putea să ne fie greu să pătrundem în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, deoarece lăuntric noi nu suntem pregătiți pentru singurătatea și superioritatea muntelui mare și înalt. Să obținem această înălțime cu priveliștea ei largă și atmosfera ei cerească, cere de la noi mai mult efort decât poate să-l aducă creștinismul nostru comod. De aceea uneori considerăm mai comod să trăim pe un nivel mai inferior și într-un mediu restrâns și să respirăm aerul pământului. Dar dacă noi, ca și Ioan, avem o inimă pentru lucrurile de sus, atunci Duhul Sfânt este gata să ne ia cu Sine pe muntele mare și înalt, ca acolo să desfășoare înaintea ochilor noștri toată dimensiunea planurilor adânci ale lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Biserică.

Însușirile cetății (Apocalipsa 21,10-11)

»Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, cum este cristalul.«

Prima privire a cetății îl lasă pe apostolul Ioan să recunoască însușirile distinctive ale cetății:

Aflăm că este »cetatea sfântă, Ierusalimul«. În originalul în limba greacă nu se găsesc cuvintele „cetatea mare”. Cuvântul „mare” în legătură cu cetatea este folosit o singură dată, și anume la descrierea zidurilor. În contrast cu aceasta cetatea Babilon este denumită de șapte ori „mare”, dar niciodată ea nu este numită „sfântă”. Mărimea impresionează pe om și evidențiază cetatea lui. Sfințenia dimpotrivă este însușirea cetății lui Dumnezeu. Și așa trebuie să fie. Cetatea, care prezintă gloria lui Dumnezeu, trebuie să corespundă naturii lui Dumnezeu.

El vede cetatea »coborând din cer«, ceea ce nu numai dovedește că răpirea trebuie să fi avut loc deja, ci arată și că Biserica are caracter cersc. Dar cât de des acest caracter cersc al Bisericii s-a pierdut pe drumul ei prin lume, sau a fost întunecat! Dar când Biserica va apărea atunci, în Împărăția de o mie de ani, atunci ceea ce acum este realitate pentru credință va deveni vizibil tuturor, și anume, că Biserica constă din credincioși dintre iudei și dintre păgâni și este binecuvântată cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos.

1. Cetatea coboară »de la Dumnezeu«. Biserica este cerească, în ceea ce privește caracterul ei, și este dumnezeiască în ceea ce privește originea ei. În contrast cu aceasta marile sisteme religioase ale creștinătății, așa cum ele își găsesc expresia cea mai înaltă în Babilon, sunt judecate nu numai pe baza caracterului lor pământesc ci și pe baza origini lor omenești clare.

2. Cetatea coboară din cer de la Dumnezeu și are »slava lui Dumnezeu«. Slava lui Dumnezeu înseamnă prezentarea lui Dumnezeu în toate însușirile Sale. Babilonul s-a glorificat pe sine însuși. În marea cetate Babilon se vede desfășurată pe deplin toată înțelepciunea, inteligența, puterea și iscusința omului. În cetatea cerească se arată toate însușirile lui Dumnezeu. Cetatea este iluminată de slava lui Dumnezeu.

Avem deci aici însușirile distinse ale Bisericii în slavă. Dacă comparăm cu aceasta sistemele religioase ale creștinătății, ne devine imediat clar contrastul cras față de cetatea sfântă cu cele patru însușiri directe ale ei. Cetatea este sfântă în natura ei, cerească în caracterul ei, are origine dumnezeiască și este spre glorificarea lui Dumnezeu. Cu regret marile sisteme religioase ale oamenilor sunt stricate în natura lor, lumești în caracterul lor, au origine omenească și slujesc la glorificarea omului. Dacă noi corespundem gândurilor lui Dumnezeu și ne orientăm drumul nostru după Cuvântul Său și vrem să umblăm în lumina cetății, atunci efectul practic al acestei viziuni va fi despărțirea de orice sistem religios care prin principiile sale sau prin practica sa face imposibilă păstrarea sfințeniei,

care are caracter pământesc, are origine omenească și are ca țintă glorificarea și binele omului și nu glorificarea lui Dumnezeu. Dacă lumea va umbla cândva în lumina acestei cetăți, atunci cu siguranță credinciosul ar trebui s-o facă deja acum.

Strălucirea luminii cetății (Apocalipsa 21,11)

»... având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, cum este cristalul.«

Apostolul Ioan continuă să vorbească despre »lumina« (sau: Luminătorul) cetății, căci așa trebuie citit locul acesta „Luminătorul ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis”. Cuvântul folosit pentru „Luminător” se folosește numai într-un singur alt loc, și anume în Filipeni 2,15. Acolo citim: »... străluciți ca niște lumini în lume«. Nu este un tablou mai potrivit care să exprime adevărul luminii Bisericii, ca acela al strălucirii unei pietre prețioase. Oricât de prețioasă ar fi piatra, ea nu are lumină în ea însăși. Ea poate face să strălucească numai lumina reflectată. Dacă ea este într-un loc întunecat, încetează să mai strălucească. Așa va străluci Biserica, prin aceea că ea va reflecta lumina lui Hristos. Mielul este lumina (lampa) cetății, și cetatea luminează, prin aceea că ea reflectă lumina Mielului. Să ne gândim că ceea ce este realitate în veșnicie ar trebui să fie deja realitate pe drumul nostru spre slavă. Noi am fost rânduiți să strălucim ca »lumini în lume«. De aceea în prima parte a capitoului 2 din epistola către Filipeni ne este prezentat Hristos în toată desăvârșirea și frumusețea harului Său smerit. Dacă umblăm în lumina a tot ce este El, atunci în mod corespunzător vom prezenta frumusețile lui Hristos. Noi vom lumina numai atunci când suntem în lumină, și această lumină va fi o lumină reflectată. Nu eul propriu, ci Hristos va fi văzut. Babilon prezintă în scenă slava omului, cetatea cerească va reflecta slava cerească, căci strălucirea ei este ca o piatră de iaspis – piatra folosită în Apocalipsa 4,3 ca să prezinte gloria lui Dumnezeu.

Zidurile cetății (Apocalipsa 21,12)

»Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.«

Cetatea »era înconjurată de un zid mare și înalt«. Zidul vorbește de siguranță și eliminare. Zidul este »mare«, și de aceea cetatea este în siguranță față de orice atac al dușmanului. El este »înalt«, și de aceea orice rău este exclus. Zidul mare nu poate fi dărâmat, peste zidul înalt nu se poate trece. Dacă Biserica pe pământ ar fi umblat în lumina Bisericii din slavă, atunci niciodată nu ar fi fost nevoie ca ea să fie comparată cu »o casă mare«, în care pe lângă »vasele de cinste« sunt și »vase de necinste«. În cetatea sfântă nu vor fi »vase de necinste«, căci nimic care întinează sau murdărește nu va intra acolo. Zidul desparte cetatea de tot ce este în afara ei. Dacă Biserica ar fi ținut cu tărie la despărțirea sfântă de lume, atunci ea ar fi rezistat atacurilor dușmanului și ar fi împiedicat pătrunderea răului. Dacă noi am fi înțeles așa cum se cuvine adevărul, așa cum este el prezentat prin zidul mare și înalt, atunci și în practică ne-am ține la distanță de nedreptate și ne-am despărți de vasele de necinste. Orice abatere de la principiul „a da afară răul” a adus cu sine o abatere corespunzătoare de la adevăr.

Porțile cetății (Apocalipsa 21,12-13)

»Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți; și spre apus, trei porți.«

Cetatea are douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, la porți doisprezece îngerii, și pe ele stau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Porțile sunt pentru a intra și a ieși, vorbesc deci despre intrare și ieșire. Dacă zidul vorbește despre excluderea a tot ce nu este de la Hristos, porțile arată clar că are acces numai ceea ce corespunde lui Hristos. Este cunoscut, că în Scriptură poarta cetății este locul jurisdicției, și îngerii sunt executorii cerești ai judecării. Îngerii trebuie să interzică accesul a tot ce este în contradicție cu judecata dumnezeiască asupra cărnii, așa cum atunci heruvimii cu sabia învăpăiată »păzeau drumul spre pomul vieții«. Numele celor douăsprezece seminții arată revărsarea binecuvântării din cetate și direcția spre care aceasta se îndreaptă. În orașele pământului deseori străzile principale sunt denumite după numele orașului spre care ele conduc. Tot așa porțile cetății cerești poartă numele semințiilor spre care se revărsă râurile binecuvântării. Această binecuvântare va fi în aceeași măsură pentru toate teritoriile pământului, căci pe fiecare latură a cetății sunt trei porți. Dacă Biserica ar fi umblat în lumina cetății, atunci ea ar fi lăsat înăuntru numai ceea ce este din Hristos, și astfel ar fi fost o mărturie pentru Hristos și un izvor de binecuvântare pentru lumea din jurul ei. Cu regret însă biserica mărturisitoare, după ce a devenit laodiceeană, a închis porțile ei înaintea lui Hristos și a lăsat înăuntru tot ce este omenesc, lucruri care plac firii și satisfac poftele cărnii, și prin aceasta a devenit o sursă de stricăciune pentru lume.

Temeliile cetății (Apocalipsa 21,14)

»Și zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.«

Zidul cetății avea douăsprezece temelii, pe care stăteau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Numele celor doisprezece apostoli leagă cetatea cu lucrarea de bază a apostolilor în ziua de Rusalii. Prin lucrarea lor sub conducerea Duhului Sfânt s-a constituit Biserica pe pământ ca și Casa a lui Dumnezeu, unde Dumnezeu locuiește, guvernează și binecuvântează. Prin aceasta s-a creat pe pământ un domeniu al binecuvântării și guvernării cerești. Această lucrare, care a început prin apostoli pe pământ, se va vedea în plinătatea ei în cetatea glorificată. Aceasta arată că Biserica prezentată prin cetate nu este arătată așa cum o prezintă apostolul Pavel, și anume, în legătura ei intimă cu Hristos ca trup al lui Hristos, și nici în privilegiile ei de a avea intrare în Casa Tatălui. Este aspectul Bisericii, așa cum au prezentat-o cei doisprezece, ca un vas pentru desfășurarea gloriei lui Dumnezeu înaintea lumii.

Măsurarea cetății (Apocalipsa 21,15-17)

»Și cel care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru unghiuri și lungimea ei era cât lățimea. A măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea, lățimea și înălțimea erau egale. I-a măsurat și zidul: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului.«

Ioan relatează, că îngerul, care vorbea cu el, avea o trestie de aur, ca să măsoare cetatea. Nu sunt date numai anumite dimensiuni, ci cetatea a fost măsurată; căci noi citim: »A măsurat cetatea« și în continuare: »I-a măsurat și zidul«. Aceasta arată, că cetatea este verificată prin măsurare și că toate corespund măsurătorii dumnezeiești. Totul este găsit a fi exact, nimic nu lipsește din desăvârșire, nimic nu este greșit la locul lui, căci »lungimea, lățimea și înălțimea erau egale«.

Este cunoscut că aurul vorbește despre dreptatea dumnezeiască. Că totul este măsurat cu o trestie de aur, arată, că totul este verificat prin dreptatea dumnezeiască, și se dovedește că cetatea, porțile ei și zidul ei corespund pe deplin dreptății dumnezeiești. Cetatea este deci desfășurarea dreptății lui Dumnezeu în Hristos, este răspunsul la crucea lui Hristos (2 Corinteni 5,21).

Materialul de construcție al cetății (Apocalipsa 21,18-21)

»Zidul era construit din iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de hrizolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de hrisopras; a unsprezecea, de hiacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă; și strada cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.«

»Zidul era construit din iaspis«. Din Apocalipsa 4,3 aflăm că iaspisul este un tablou al slavei dumnezeiești a lui Hristos. Slava Sa ține orice rău departe de cetate. Cu o simțire profundă pentru slava Aceluia care locuiește în Adunare am recunoaște cât de imposibil este să aducă răul în legătură cu Numele Său. Slava garantează că tot ce murdărește va fi ținut departe.

Cetatea era »de aur curat, ca sticla curată« și prin aceasta prezintă dreptatea și sfințenia absolută, care caracterizează cetatea. Noi știm că omul nou a fost creat cu o dreptate și sfințenie a adevărului (Efeseni 4,24), însă astăzi sunt multe la un credincios care vorbesc despre „omul vechi” și căile lui. În fiecare copil al lui Dumnezeu este prezent aur pur, însă în legătură cu metale de valoare neînsemnată. În cetate nu va mai fi zgură. Acolo aurul este curat și fără aliaje. Acolo totul va fi transparent ca aurul curat. Nu va fi nici o neclaritate, nu vor mai exista motivații ascunse.

Temeliile erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase. Pietrele sunt diferite, dar toate sunt prețioase. Pietrele nu sunt surse de lumină, dar ele reflectă și refractă lumina, și în felul acesta arată culorile minunate ale luminii. Hristos este lumina; în El sunt unite în chip desăvârșit toate virtuțile și constituie lumina. În poporul Său se vede fiecare virtute în parte, ca totodată să prezinte culorile diferite ale luminii.

Nu este lipsit de însemnătate faptul că descrierea porților urmează după descrierea temeliilor. Când începutul unei cetăți se vede la punerea temeliilor, terminarea ei se vede la așezarea porților (Iosua 6,26). În această cetate nu este nimic care să aibă ceva scăzut din desăvârșire. Porțile sunt la fel de desăvârșite ca și temeliile. Nu numai temeliile sunt împodobite cu pietre scumpe, ci fiecare poartă este o piatră prețioasă. Acea singură perlă, din care consta fiecare poartă, poate arăta cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Putem deduce aceasta din evanghelia după Matei 13,46, unde Biserica este comparată cu o perlă (mărgăritar) de mare preț. Din orice parte ai veni spre cetate, ea va exprima cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Este adevărat, că totul în cetate vorbește despre scumpătatea lui Hristos. Astăzi El este prețios pentru cei care cred în El (1 Petru 2,7). Într-o zi toată lumea va vedea în Biserică cât de prețios este Hristos pentru Dumnezeu, dar se va vedea și cât de prețioasă este Biserica pentru Hristos. Atunci se vor împlini cuvintele Domnului adresate Filadelfiei: »Îi voi face (sau: textual, îi voi constrânge) să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit« (Apocalipsa 3,9).

Strada cetății era aur curat. Strada unui oraș pământesc este locul întâlnirilor publice, unde oamenii vin în contact unii cu alții, unde trebuie să fim atenți, unde trebuie să vorbim prudent și totodată să mergem cu coapsele încinse, ca să nu ne murdărim. În cetatea cerească nu va mai fi necesar să ne încingem coapsele, acolo nu se găsește nimic care să murdărească, strada este aur pur. Acolo nu trebuie să te reții, căci nu va fi nimic care trebuie ascuns față de altcineva. Totul va fi transparent.

Ce nu va fi în cetate (Apocalipsa 21,22-27)

»În ea n-am văzut templu, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei. Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul. Și neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă acolo nu va fi noapte. În ea vor

aduce slava și cinstea neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în urâciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.»

1. Nici un templu

»În ea n-am văzut templu«, spune Ioan. Templul ascundea pe Dumnezeu în spatele unei catapetesme. Ea acoperea slava Sa, și era nevoie de o preoție deosebită, prin care omul putea să se apropie ca să se închine, dar el nu putea să se apropie nemijlocit de Dumnezeu. În cetate nu este nici un templu, nimic care ar putea acoperi pe Dumnezeu. »Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei.« Ei umplu cetatea. Intrarea la Dumnezeu este nemijlocită. Cât de puțin este creștinătatea îmbrăcată în lumina cetății se vede din multele „temple” care au fost ridicate după modelul iudaic, cu preoți între popor și Dumnezeu. Prin aceasta s-a pierdut total adevărata prezentare a Adunării sau Bisericii, cu Hristos în mijlocul ei.

2. Nici lumina soarelui și nici lumina lunii

Soarele și luna sunt luminători naturali, care vorbesc despre mintea naturală a omului. Astfel de lumină nu se va găsi acolo, și nici nu va fi nevoie, căci toți vor avea felul de gândire al lui Hristos. »Slava lui Dumnezeu o luminează și făclia ei este Mielul« (versetul 23). Dumnezeu este lumina, și Mielul este purtătorul luminii, prin care lumina ajunge în cetate. Cetatea reflectă lumina lui Hristos, și națiunile vor umbla prin lumina cetății. Prin aceasta rugăciunea Domnului din Ioan 17,23 se va împlini pe deplin: »Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.« Dumnezeu va fi revelat în chip desăvârșit în Hristos, reflectat de Biserică și văzut de națiuni. Urmarea va fi, că împărații pământului vor aduce slava lor la ea (versetul 24). Națiunile vor recunoaște că cerul guvernează, nu prin lumina soarelui, ci prin lumina cetății, și că toată slava lor este supusă stăpânirii cetății.

3. Nici o poartă închisă

Porțile ei nu vor trebui închise ziua. Revărsarea binecuvântării nu se va întrerupe. Astăzi așa-zisa biserică a închis porțile ei înaintea lui Hristos cu o indiferență laodiceeană, și ca urmare a acestui fapt Hristos a închis poarta ei față de lume. El nu o mai poate folosi ca și canal de binecuvântare pentru lumea aceasta. Cetatea cerească este luminată de Miel, și binecuvântarea curge spre oameni, și aceasta neîntrerupt, căci porțile nu se vor închide.

4. Nu va fi noapte

Acolo nu va mai fi noapte. Lumina cetății nu numai luminează neîntrerupt, ci ea nici nu pierde din strălucire. Întunericul este neștiință despre Dumnezeu, așa după cum lumina este cunoașterea lui Dumnezeu. Astăzi lumina este deseori împiedicată prin neștiința noastră. Neștiința noastră este cauzată în principal de faptul că noi căutăm să umblăm în lumina chibzuințelor proprii în loc să umblăm în lumina lui Hristos, și astfel să avem felul Lui de gândire. Dacă ochiul nostru ar fi totdeauna îndreptat sincer spre Hristos și gloriificarea Sa, atunci tot trupul nostru ar fi lumină și nu ar avea nici un loc întunecat. În cetate nici o umbră de întuneric nu va întuneca lumina, care luminează în lume, căci acolo nu va fi noapte.

5. Nimic întinat (sau necurat)

»Nimic întinat nu va intra în ea.« Carnea nu va pătrunde, ca să murdărească. Acolo nu se va găsi nimic care să se interpună ca idol între suflet și Dumnezeu, nici o urâciune. Acolo nu va fi înșelăciune, nici minciună. Nu numai că acolo nu se va găsi carnea cu întinăciunile ei, urâciunile ei și minciunile ei, ci absolut deloc ea nu va veni acolo. Despre grădina Eden nu s-a putut spune așa ceva. Acolo era desigur totul desăvârșit, așa cum era creat prin mâna lui Dumnezeu, dar despre Eden nu se spune că răul „nu va intra în el«. Cetatea este nu numai o cetate a desăvârșirii, ci ea este și o cetate pentru care nu există nicidecum posibilitatea unei murdăriri. »Numai cei scriși în cartea vieții Mielului« vor intra în ea.

Binecuvântările cetății (Apocalipsa 22,1-5)

»Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nici un blestem. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte și nu va fi nevoie de lampă și de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.«

Am văzut că nimic din ce aparține naturii și căderii nu se găsește în acea cetate, că nu va fi nevoie de ele acolo și niciodată nu vor intra acolo. Deci ne putem bucura de binecuvântările pozitive, care se găsesc acolo, binecuvântări care slujesc spre binele cetății.

1. Acolo este »un râu cu apa vieții« (versetul 1). Vedem în acesta un tablou al plinătății vieții în Duhul, care iese din scaunul de domnie. Într-o parte anterioară a cărții Apocalipsa (capitolul 4,5), când Ioan a fost răpit la cer, el relatează că din scaunul de domnie ieșeau fulgere, tunete și glasuri, simboluri potrivite pentru judecățile sfinte ale lui Dumnezeu, care erau pe punctul de a porni din scaunul de domnie. Aici judecățile sunt înapoia noastră și noi aflăm că scaunul de domnie, de pe care au fost judecate națiunile, este acum un izvor de binecuvântare permanentă. Plinătatea binecuvântărilor din cetate prin Duhul Sfânt este răspunsul minunat dat crucii.

2. Auzim că în mijlocul străzii cetății și râului și de ambele părți ale râului este *pomul vieții* (versetul 2). Râul vorbește despre Duhul Sfânt ca apă a vieții. Pomul vorbește despre Hristos ca hrană a vieții. Cetatea rămâne în prospețime permanentă, prin aceea că bea din râul vieții și se hrănește din pomul vieții. Râul nu va seca niciodată, pomul nu se va veșteji niciodată și cetatea nu va îmbătrâni niciodată. La sfârșitul Împărăției de o mie de ani Ioan vede »coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei« (Apocalipsa 21,2). Au trecut o mie de ani, dar cetatea rămâne în prospețimea nupțială.

3. În continuare avem *roadele* pomului, căci se spune: »... rodind douăsprezece feluri de rod, dând rod în fiecare lună« (versetul 2). Roadele vorbesc despre slăvile diferite ale lui Hristos. Nu este destul să cunoști pe Hristos dintr-o parte și să te hrănești din aceasta. Noi avem nevoie de Hristos în toată plinătatea Sa, și cetatea rămâne în prospețime permanentă, deoarece harurile Sale și virtuțile Sale îi sunt descoperite succesiv.

4. *Frunzele* pomului vor fi pentru vindecarea neamurilor. (versetul 2). Așa cum cetatea găsește în Hristos un izvor de putere care niciodată nu seacă, așa vor găsi națiunile în Hristos izvorul vindecării. Judecățile asupra națiunilor vor fi atunci terminate. Atunci nu va mai fi Domnul Isus, care va fi revelat din cer într-un foc mistuitor și va nimici pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu, ci va fi Hristos în mijlocul cetății ca pom al vieții, care va aduce vindecare națiunilor trecute prin multe suferințe. Națiunile, care pe parcursul secolelor au fost sfărțecate de război și violență, vor găsi vindecare prin aceea că vor prețui pe Hristos în frumusețea Sa, căci frunzele sunt un tablou al frumuseții Lui exterioare. Război și conflicte, gelozie și neîncredere, toate își vor găsi sfârșitul prin

frunzele pomului vieții. Hristos, văzut în desăvârșirea căilor Sale, face să înceteze toate certurile dintre națiuni, așa cum Hristos astăzi, primit în harul Său, vindecă certurile din poporul Său.

5. *Scaunul de domnie* al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea (versetul 3). Reședința judecăților drepte ale lui Dumnezeu asupra pământului în timpul Împărăției de o mie de ani va fi așezată în cetate. Nu va mai fi nici un blestem, și de aceea din scaunul de domnie va ieși mai degrabă binecuvântare decât blestem. Va fi privilegiul fericit al sfinților, să slujească, prin aceea că ei vor împarte binecuvântarea care iese din scaunul de domnie.

6. *Numele Lui* va fi pe frunțile lor. (versetul 4). Ei vor vedea fața Lui, și El va fi văzut pe fețele lor. Deja acum este valabil: dacă noi am privi permanent fața Sa, atunci am reflecta cu adevărat mai mult frumusețile Sale. Prin faptul că noi privim slava Domnului, devenim transformați după chipul Lui, din slavă în slavă. În cetate nu-L vom mai vedea în chip întunecat, ca printr-o oglindă, ci Îl vom vedea față către față. Și când noi nu mai vedem pe nimeni, decât numai pe Isus (Matei 17,8), abia atunci Hristos va fi văzut pe deplin în sfinți. Numele, pe care noi l-am purtat pe pământ, va fi atunci trecut pentru totdeauna. Pe fruntea tâlharului de pe cruce, care a fost mântuit, nu se va mai citi „tâlhar”, și nici „păcătoasă” pe fruntea femeii din Luca 7,36-39, nici „fariseu” pe fruntea lui Saul din Tars. Toate aceste nume vor fi atunci trecute ca și viața care a meritat aceste nume. Atunci va fi scris numai Numele lui Hristos pe toate frunțile lipsite de păcat.

7. Domnul, Dumnezeu, va lumina peste ei (versetul 5). Cetatea va fi nu numai umplută cu viață, deoarece râul vieții și pomul vieții vor fi acolo, și ea va fi nu numai localitatea de domiciliu a dragostei, pentru că „Isus”, numele dragostei, se va citi pe fiecare față, ci ea va fi și umplută cu *lumină*, căci »Domnul Dumnezeu îi va lumina«. Cetatea nu va cunoaște niciodată o urmă de întuneric, nici un nor sau umbră, căci »nu va mai fi noapte«. Lampa profetică nu va mai fi necesară ca să ne conducă prin întunericul din jurul nostru. Noaptea a trecut, lampa s-a stins și strălucirea soarelui a pălit, și cetatea va străluci în veșnicie în lumina lui Dumnezeu, a Domnului.

În afară de aceasta pe tot parcursul Împărăției de o mie de ani aceste binecuvântări nu vor înceta, căci »vor împărăți în vecii vecilor«. În Paradisul lui Dumnezeu va fi un râu, a cărui apă nu va seca niciodată, un pom, care va aduce permanent rod și ale cărui frunze nu se vestejesc niciodată. Acolo va fi și un scaun de domnie, care niciodată nu se va clătina, un Nume, care nu va pierde nimic din strălucirea Sa, și o lumină, care niciodată nu va pierde din strălucirea ei.